

[Wilhelm]

stilles der ikke særlig vidtgående krav for at opnå jagttegn – der er 1/4 million mennesker her i landet, der er umiddelbart berettiget til at opnå jagttegn, og der er næsten 200.000 mennesker, der allerede har det – dels vil man for de mere end 1/2 million våbens vedkommende, som allerede eksisterer af denne kategori, ikke kræve, at der skal erhverves jagttegn. De må stadig væk besidde dem, de må bare ikke bære rundt på dem, og de må ikke anvende dem, medmindre de har jagttegnet.

Hvordan det skulle forhindre, at de i en eller anden ophidset situation faktisk bruger det våben, som de nu engang har, til en eller anden lovovertrædelse, har vi svært ved at se. Vi tror heller ikke meget på, at folk i almindelighed går hen og anskaffer et våben med henblik på en lovovertrædelse. Vi kender faktisk kun ét tilfælde fra de sidste 20 års offentlige debat om forbrydelser begået med våben, hvor den pågældende gik hen og anskaffede våben i det direkte øjemed at øve selvtægt over for en voldsmand. Ellers bruger man formodentlig våben, man har i forvejen, og havde man ikke haft skydevåben, så havde man nok fundet på noget andet.

Vi er modstandere af, at en registrering af våbenbesiddere skal føre til en registrering også i kriminalregisteret. Vi synes, den stikprøveundersøgelse, der har været lavet, viser, at det oven i købet er funktionelt uberettiget. Der er så lidt sammenhæng dér, at det at have våbenregisteret for sig selv må være tilstrækkeligt til, at man i givet fald kan finde oplysninger om indehavere af lige præcis de våbentyper, som måske har tilknytning til en eller anden forbrydelse.

Automatisk at sætte måske flere hundrede tusinde mennesker i en særlig afdeling af kriminalregisteret, fordi man nu skal have registreret haglgeværer, det finder vi er et led i den overhåndtagende registrering, som der er tendens til i al almindelighed. Det er vi selvfølgelig modstander af.

Fru Inger Harms var inde på, at hun har stillet spørgsmål om, hvordan hjemmeværnsvåben er blevet brugt, men at der ikke er kommet svar. Det er der nu. Der kom faktisk svar på det spørgsmål i forgårs – jeg står med det her – og det viser sig, at der inden for de sidste 4 år er dræbt 4 personer ved brug af hjemmeværnsvåben. Det kan man selvfølgelig heller ikke forhindre med en lov-

givning som denne her, og jeg tror heller ikke, man kan forhindre de andre forbrydelser.

Et tredje område, som ikke hører under forbrydelser, men som jeg også synes er alvorligt, er de oplysninger, vi på det allersensreste har fået om effekten af anvendelsen af politiets våben. Til trods for, at alle instruktører går ud på, at man ikke må anvende våbene med dødelig effekt, men kun bruge dem – hvis de overhovedet skal bruges – mod ekstremiteterne, altså mod arme og ben, viser det sig, at de, så vidt jeg husker seks gange, våben har været anvendt af politiet og de faktisk er blevet affyret inden for de seneste år, har det ført til dødsfald, til drab rent ud sagt, i de fire eller fem tilfælde.

Jeg synes, det siger noget om, at dette våbenproblem er andet end det med haglgeværrerne, og at der er et eller andet i vejen med den instruks, man har, eller den oplæring, man har, i brugen af våbnene, når der kan være så stor en, skal vi kalde det uheldsprocent for politiets anvendelse af våben. Så med hensyn til at mindske uheldsvirkningerne tror vi såmænd ikke, dette har den store effekt.

Vi synes alligevel, det kan være rimeligt at have kendskab til, hvem der har ret til at besidde skydevåben, men der er altså andre problemer: det, fru Inger Harms har nævnt, med hjemmeværnsvåbnene, og det, jeg nu nævner, med politiets våben, hvad der er fuldt så relevant, når det drejer sig om at undgå ulykker eller forbrydelser.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg vil selvfølgelig først og fremmest takke for den, vi kan vel sige overvældende tilslutning, der har været til lovforslaget. Jeg har fået den opfattelse, at næsten alle her i tinget mener, at det er nødvendigt at lovgive på dette område, men at der også er nogle problemer, man ønsker at drøfte nærmere.

Ikke mindst rejste fru Birgit Bjørnvig flere spørgsmål, som man gerne ville drøfte i udvalget, og jeg vil sige, at jeg synes, vi skal sikre os, at de spørgsmål, fru Birgit Bjørnvig og andre rejste, bliver behandlet ordentligt og rigtigt. Det siger jeg, for når lovforslaget fremsættes på dette tidspunkt, kunne man måske have det indtryk, at nu ville nogen være interesseret i at jage det igennem, og det er ikke tilfældet, vil jeg med det samme